

5.søndag efter trinitatis

Du, Peter, er den klippe, jeg vil bygge min kirke på.

Du, Peter: Vig bag mig satan!

Jesus siger begge dele til Peter i dag i evangeliet. Og vi skal kort se nærmere på, hvorfor han kan sige begge dele til det samme menneske, hans ven og discipel Peter, endda indenfor den samme samtale.

De to udsagn er fuldstændig modstridende. Det er godt nok hurtigt, han ændrer mening mht. Peter. Og det kan være svært at forstå dette skifte i opfattelsen af den samme person.

Idet, vi skal høre det Jesus siger til Peter, som sagt til os, bør vi vel også være noget anfægtet over dette skifte: hvad siger det som om os og Gud søns forhold til os mennesker? Hvad siger det om forholdet mellem Gud og mennesker?

α

Lad os lige se på sammenhængen: Hvorfor siger Jesus først det ene og derpå det andet?

Tilsagnet om at bygge sin kirke på Peter, falder på baggrund af Peters svar til Jesus på baggrund af denne spørgsmål om, hvem Jesus egentlig er.

"Du er Kristus, den levende Guds søn". Peter kommer med denne klare bekendelse til Jesus som henholdsvis Kristus, den salvede, den konge, der er ventet, og samtidig som Guds søn, den levende Guds søn.

Jesus priser Peter for disse ord, og han siger til ham: I dig og den bekendelse, som du nu er kommet med, kan jeg bygge kirke og fællesskab her på jord.

Jesu forbandelse derimod falder på baggrund af, at Peter har svært ved at tro på, at Jesus skal tages til fange, pines og korsfæstes.

Da Jesus begynder at tale om sine kommende lidelser, udbryder Peter: "Herre, sådan må det aldrig gå!" Peter vil ikke vide af Jesu korsdød. Og da er det, at Jesus siger til ham: "Vig bag mig Satan. Du ved ikke, hvad gud vil, men hvad mennesker vil".

α

Der er noget meget genkendeligt i billedet, som fremstår af Peter i beretningen i dag: Vi ser her et billede af, hvad et menneske er og hvad et menneske kan. Og hvad vores begrænsning er.

Vi kan nok takke og lovprise Gud, kan måske vores Fader vor og komme med trosbekendelsen, lovsyngte Gud med morgensalmer og syngte Brorsons Op al den ting, som Gud har gjort. Men derfra og så til at forstå, hvad der egentlig er Guds anliggende og vilje, det kan vi ikke.

Peter ser og forstår noget, men ikke rækkevidden af Guds kærlighed. Gud ønsker ikke blot at vise sin magt og væld, tordne med sine basuner og lade sine englehære paradere. Nej, Guds kærlighed er så såre stor, at han lader sin søn blive et med verden, føde i en stald og siden dø og lægges i en grav.

α

Gud er virkelige så levende, at han forholder sig til os, som til Peter den dag, hvor han både lovpriste og forbande ham. Gud er en lidenskabelig Gud, som ikke bare overlader os til os selv. Han insisterer.

Og det skal vi være glade for, hvad enten vi gør godt eller skidt, hvad enten vi udtrykker vores tak eller uformåen og manglende indsigt. For Guds søn, som vi møder i Jesus Kristus, er den levende Gud, og vel og mærke, barmhjertighedens og nådens Gud.

Gud ske tak og lov.

Gud vær os nådig.

I Jesu navn Amen